בה שלמה פ בהה תשמג - ביהכנ"ס

הקב"ה, גלה לו כבר כאן בה עניים כור אינן יד עניים אינן כור. ומן התוס' בגל למאר מאום יד עניים, הנפור לו מדין נדר דאמ בפוך מ בדקה ומתבלף התוס כיון דהוי דשלבל (כיון דלא נכה באמת), אינו יכול להתנסו לבדקה כמו דאי להבדיל ונהי דאם היה אומר לבסיומ תוב מה לדי אמנו לבדקה אל להבדל, תייב מדין נדר אבל מה לו כן אלא אמר תהו לעניים ולא נדר. וגל דהתוס' שם דלם בבדקה אמ אולם כאשיהנו לבדולם, ובאומר הרי מה בדקה, נמנס שם בדקה באמת והעניים מכו בנה. ואיכ נדר ליתנו לבדקה, אלא נמנס שם בדקה בגלו. ולכן הבאר דהוי דשלבל, אינו נמנס לבדקה, ולכן רבה לתנור, ומגל דה אינן יד עניים, והוי תוך דנקנה באמתש, (ותוב נקנה באמתש אף דהוי דשלבל).

והיו דאמ בערבין עד שלא באו ליד גבאי אתר לטלתה, ומנסי התוס' שם דאתר בלותה, אף דבאמרם הרי מ לבדקה, בבר מכו הו עניים, גל דכתו עכון תנאי דאמתו דהכי איבדשה עד שלמ בלתה ולהאכנה באמרם. ולבכ לם היבאו דמכו עניים מדין נמנס, אכ יכול בלותה מהס, דהרי לם באמרם הכ בדקה, בבר מכו עניים, ובכ אתר בלותה הה באמתש, דמאי שנו. ופשוט.

הולכים לפי התוס' - באמירה הכי בדקה, אמא אומלל כי, וכמו כה עניים,
ולמרות כמו בה, אמא מתה לשנתה בפלאיל, ולא כולל בצה עניין נדר,
ומבחר הוי בשלבל אינו נתנס, ומהני רק מדין מעמא כולל.

ושי' רבנו תמיאל (מובא בתוס' שם) דהבאו לא רצה לתיר אלא
בצה ללותו, מלל כי אמן יד עניים, ואיכא מעמא, ואמ' מבאו
ליד לבאי אסור לשנתה. והיינו דהרת סל דלא בדקה אומלל כי
אלא הכי בדקה, הוי בין נדר ליתנו לעניים, ומהני אף בשלבל,
מיהו העניים לא כמו בצה, ולשיטתו יש שלא באו ליד לבאי מתה
לשנתה היינו מגזם פמוד לא כמו בו עניים, ולכן הבאו רבה
לשנתה, ומלל כי אמן ליד עניים וצרה מדין מעמא, והוי קנין,
וכמו שבאו ליד לבאי בסור לשנתה. ולפי מובאר קו' המרדכי על
פי הרת, דמשה אפי' אם הי מעמא, כיון דלא באו ליד לבאי, מתה
לשנתה, וכוונת המרדכי בקושיתו, מגזם דפל בתי הו' של התוס',
דאמ' אומלל לבי בדקה והכי מתה לשנתה, אבל אם במעמא יכול
לשנתה, ושניר מל' המרדכי. מיהו ד' הרת דלא לבי בדקה אומלל,
והוי בין נדר, ולכן מתה לשנתה, אבל אם כמו עניים אי מעמא,
הוי כבאו ליד לבאי" בסור לשנתה, ומובר רבנו תמיאל.